



**BINNENGEKOMEN  
TEAM POSTBEHANDELING EN  
ARCHIVERING  
D.D. 14-08-2025  
No. 2025.02879  
Portefeuillehouder: Mackus  
Team: Beleid Jeugd en Onderwijs**

Aan het college van burgemeester en wethouders van Maastricht  
Postbus 1992  
6201 BZ MAASTRICHT

Maastricht, 14 augustus 2025

**Betreft:** Schriftelijke (vervolg)vragen SP - RIB 'Taskforce robuust zorglandschap Limburg' 13-08-25.

Geacht college,

Je zou er bijna moedeloos van worden. Voor de zoveelste keer in de afgelopen jaren ontvangen wij als gemeenteraad een [raadsinformatiebrief](#) over de jeugdzorg die bol staat van het technocratisch en financieel jargon, maar die de menselijke maat volledig uit het oog lijkt te zijn verloren. Het is een inmiddels pijnlijk voorspelbare cyclus geworden: het college presenteert een abstract plan over een 'robuust zorglandschap', 'grip en sturing' en 'governance'; onze fractie stelt daarop kritische, inhoudelijke vragen die de vinger op de zere plek leggen en focussen op de gevolgen voor kwetsbare kinderen en gezinnen in onze stad; het college beantwoordt die vragen vervolgens met nog meer nietszeggende managementtaal, waarna de volgende Raadsinformatiebrief doodleuk op dezelfde, toondove voet verdergaat. Het is en blijft wat de fractie van SP betreft op deze manier echt dweilen met de kraan wagenwijd open.

De laatste raadsinformatiebrief over de 'Taskforce robuust zorglandschap' is hierop helaas geen uitzondering. Het stuk leest als een handboek voor risicomangers, niet als een integrale visie op het welzijn van de jeugd waarin de menselijke maat centraal staat. De analyse van de problemen is even tekenend als tenenkrommend. Het college wijst (opnieuw) met een beschuldigende vinger naar zorgaanbieders die in de problemen komen door "slecht management" of het "inschrijven op onrendabele aanbestedingen". Het is een frame dat de verantwoordelijkheid eenzijdig bij de andere betrokken partijen legt. Maar het college vergeet voor het gemak wederom om de hand in eigen boezem te steken. Want wie is er nu *in ultimo* verantwoordelijk voor het uitschrijven van diezelfde aanbestedingen die blijkbaar zo 'onrendabel' zijn dat zorgaanbieders er financieel aan ten onder gaan? Dat zijn de gemeenten, onder penvoering van de gemeente Maastricht, uiteindelijk toch echt zélf. Dit stuitende gebrek aan zelfreflectie is precies de kern van het probleem: het systeem is zo met zichzelf en het afdekken van de eigen risico's bezig, dat het blind is geworden voor de eigen rol in het creëren van de problemen die het zegt te willen oplossen.

Het resultaat is een beleid dat niet gericht is op het verbeteren en toegankelijker maken van de zorg, maar op het financieel en juridisch indekken van de gemeente. De voorgestelde 'geschiktheidseis' is hier het meest sprekende voorbeeld van. Deze eis dreigt een slagveld aan te richten onder kleinere, specialistische zorgaanbieders en legt de macht in de handen van een paar grote, anonieme zorgconglomeraten. Het is het failliet van de marktwerking in het kwadraat, waarbij de zorgcontinuïteit – inderdaad een wettelijke plicht van gemeenten – wordt geprivatiseerd en afgewenteld op de marktpartijen zelf. Dit is geen duurzame oplossing, maar een organisatorische en financiële verschuiving van het probleem die de zorg voor onze jeugd nog kwetsbaarder maakt. De vraag die onze fractie daarom niet alleen aan het college, maar aan de gehele raad en de stad stelt, is: hoe doorbreken we deze frustrerende impasse? Hoe zorgen we ervoor dat het gesprek eindelijk gaat over de inhoud, over de kinderen en hun ouders, over de kwaliteit van de hulp, in plaats van over de balansen en de risicoprofielen van de aanbieders? Het kan niet zo zijn dat we ons als raad keer op keer laten meeslepen in een schijnwereld van abstracte beleidsmodellen die de werkelijkheid van alledag volledig negeren, en die de mensen om wie het uiteindelijk gaat volledig buiten beschouwing laat.

Om die broodnodige inhoudelijke discussie te forceren, en in de hoop ditmaal wél tot de kern te komen, legt onze fractie uw college (opnieuw) de volgende vragen voor:

1. Het college stelt dat financiële problemen bij zorgaanbieders mede hun oorzaak vinden in het "inschrijven op onrendabele aanbestedingen". Erkent het college dat de gemeente als opdrachtgever zélf de voorwaarden van deze aanbestedingen opstelt en daarmee medeverantwoordelijk is voor het creëren van een markt waarin aanbieders blijkbaar niet op een rendabele manier kunnen werken? Zo nee, waarom bent u die mening niet toegedaan? Zo ja, kan uw college dan eindelijk eens kritisch reflecteren op de eigen rol in dit proces?

Middels de nieuwe 'geschiktheidseis' wordt voorgeschreven dat zorgaanbieders financieel kerngezond moeten zijn om een contract te krijgen. Echter, in eerdere aanbestedingen werd niet hard gehandhaafd op enige solvabiliteitseis, omdat volgens uw college in dat geval geen enkele van de grote aanbieders in aanmerking zou zijn gekomen voor de aanbesteding, aangezien geen van hen aan deze eis kon voldoen.

1. Hoeveel grote zorgbedrijven of conglomeraten die in onze regio actief zijn, zijn op dit moment überhaupt financieel gezond genoeg om deze nieuwe, strengere toets nu wél te doorstaan? Immers, zoals u zelf schetst in uw raadsinformatiebrief, waren het juist de vier grote systeemspelers die in de grote financiële problemen zijn gekomen.
2. Hoe voorkomt uw college dat dit nieuwe vereiste leidt tot een (nog grotere) ongewenste machtsconcentratie bij een (nog) kleiner aantal grote zorgbedrijven en een verschraling van het aanbod, waarbij kleinere, innovatieve aanbieders het onderspit delven?

Over het algemeen gezien, hebben kleinere aanbieders procentueel gezien een [fors](#) hogere solvabiliteit dan grotere aanbieders, waardoor zij gemakkelijker aan deze nieuwe geschiktheidseis

kunnen voldoen. Echter, in de eerdere aanbesteding heeft uw college de overige aanbestedingsvoorwaarden zodanig vormgegeven (met name door eisen te stellen aan het aantal 'bedden' dat aanbieders ter beschikking hadden), dat deze kleinere partijen nimmer in aanmerking konden komen voor een directe aanbesteding.

3. Is uw college voornemens om naast de solvabiliteitseis ook de andere aanbestedingsvoorwaarden uit het verleden, en dan met name het minimumaantal geschikte bedden of plaatsen dat een aanbieder beschikbaar moet hebben, te herzien? Zo ja, welke betreft dat en wat wijzigt er ten aanzien daarvan? Zo nee, waarom niet?
4. Door zorgcombinaties 'hoofdelijk aansprakelijk' te maken, lijkt het college de wettelijke (en dus ook financiële) verantwoordelijkheid voor de zorgcontinuïteit af te willen wentelen op de markt. Stel: in een combinatie is aanbieder A verantwoordelijk voor de financiën. Door wanbeleid van A komt de combinatie in problemen. Wordt er dan van aanbieders B en C verwacht dat zij zorg leveren waarvoor het geld al is overgemaakt aan, en verdwenen bij, aanbieder A?
5. Als het antwoord op de vorige vraag 'ja' luidt, welke gevolgen van deze strenge eis voorziet het college ten aanzien van de bereidheid van zorgaanbieders om met elkander een dergelijk samenwerkingsverband aan te willen gaan? En wat gebeurt er als een complete, cruciale zorgcombinatie omvalt? Wie garandeert dan de zorg voor de betrokken kinderen, en uit welke middelen wordt die zorg dan betaald?
6. In de RIB wordt meermaals gesteld dat de 'governance' van de jeugdregio wordt herzien. Kunt u in concrete en begrijpelijke taal uitleggen wat er precies schort aan de huidige bestuursstructuur en hoe de nieuwe 'governance' de democratische controle en sturingsmogelijkheden van onze inwoners en de gemeenteraad daadwerkelijk versterkt, in plaats van verder uitholt?
7. Het college wil strenger sturen op fusies en overnames. Recent hebben Koraal en VIA Jeugd een fusie aangekondigd. Kan het college schetsen hoe de nieuwe, aangescherpte beoordelingscriteria op deze specifieke casus zouden zijn toegepast en wat de uitkomst van die beoordeling zou zijn geweest?
8. Er wordt sterk ingezet op het Early Warning System (EWS). Hoe 'early' is dit systeem in de praktijk? Signaleert het systeem problemen op een moment dat er nog preventief ingegrepen kan worden, of is het in feite een 'Late Warning System' dat pas afgaat als een aanbieder al in de financiële gevarenszone zit?
9. Het college stelt dat de geboden tarieven voldoen aan de AMvB reële prijzen Jeugdwet. Hoe is het dan mogelijk dat zorgaanbieders toch in financiële problemen komen? Zijn deze 'reële' tarieven wel toereikend voor het leveren van hoogcomplexiteit zorg én het onderhouden van een gezonde bedrijfsvoering, of dwingen de krappe marges aanbieders tot de 'onrendabele'...



keuzes waar het college hen (ook in deze raadsinformatiebrief opnieuw) steeds op afrekent?

10. De oplossing wordt deels gezocht in bovenregionale en zelfs provinciale samenwerking en inkoop. Hoe waarborgt het college dat bij deze verdere opschaling de lokale Maastrichtse context, de *couleur locale* en de specifieke zorgbehoeften van onze inwoners niet ondersneeuwen in een provinciaal compromis?
11. Het college wil dat aanbieders verplicht de kwartaalrapportages uit het EWS integraal aanleveren. Hoe wordt deze verplichting afgedwongen als een aanbieder dit, uit vrees voor de consequenties, weigert? Welke sancties staan hierop, en zijn die in de praktijk ook daadwerkelijk uitvoerbaar zonder de zorgcontinuïteit in gevaar te brengen?
12. De hele operatie wordt gepresenteerd als een stap richting een 'duurzaam zorglandschap'. De maatregelen zijn echter (wederom) uitsluitend financieel en juridisch van aard. Kan het college ook maar één concreet voorbeeld schetsen van hoe deze technocratische aanpak direct zal leiden tot een inhoudelijke verbetering van de hulpverlening aan een kind met een complexe zorgvraag in onze stad?

Hoogachtend,

Stephanie Blom  
*Raadslid SP*